

Sygn. akt VIII Ka 1001/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 stycznia 2013 roku

Sąd Okręgowy w Białymstoku VIII Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Marzanna Chojnowska

Sędziowie SSO Wiesław Oksiuta – spr.

Del. SSR Beata Maria Wołosik

Protokolant Agnieszka Malewska

przy udziale Prokuratora Marka Żendziana

po rozpoznaniu w dniu 17 stycznia 2013 roku

sprawy P. W.

oskarżonego o czyny z art. 278 § 1 kk w zb. z art. 290 § 1 kk; z art. 223 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Bielsku Podlaskim

z dnia 20 września 2012 roku sygn. akt VII K 165 / 12

I. Zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy, uznając apelację za oczywiście bezzasadną.

II. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. R. M. kwotę 516,60 (pięćset szesnaście złotych sześćdziesiąt groszy) w tym kwotę 96,60 (dziewięćdziesiąt sześć złotych sześćdziesiąt groszy) jako 23% stawkę podatku od towarów i usług tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

III. Zasądza oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 300 (trzysta) złotych tytułem opłaty za drugą instancję i obciąża go pozostałymi kosztami procesu za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE

P. W. został oskarżony o to, że:

I. W dniu 9 listopada 2011r. w lasach państwowych Leśnictwa P. Nadleśnictwa B. dokonał wyrębu i kradzieży drzewa olszowego ilości 0,83 m3 wartości 118 złotych 69 groszy działając na szkodę Nadleśnictwa B. w G.,

tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k. w zb. z art. 290 § 1 k.k.

II. W dniu 9 listopada 2011 roku na polu w rejonie wsi G. dopuścił się czynnej napaści na podleśniczego podleśnictwa P. M. G. w związku z pełnieniem przez niego obowiązków służbowych w zakresie zwalczania kradzieży w lesie w ten sposób, iż posługując się niebezpiecznym narzędziem w postaci siekiery usiłował uderzyć nią pokrzywdzonego, jednak zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na uchylenie się wymienionego przed ciosem, działając w celu zmuszenia podleśniczego M. G. do odstąpienia od czynności służbowej polegającej na zatrzymaniu do kontroli P. W. w związku z dokonaną kradzieżą drzewa olszowego w lasach Leśnictwa P.

tj. o czyn z art. 223 § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w Bielsku Podlaskim wyrokiem z dnia 20 września 2012 roku w sprawie sygn. akt VII K 165/12:

I. Oskarżonego P. W. uznał za winnego obydwu zarzucanych mu aktem oskarżenia czynów, z tą zmianą że czyn pierwszy aktu oskarżenia zakwalifikował jako wypełniający znamiona art. 278§ 1 k.k. i za te czyny:

a) na mocy art. 278 § 1 k.k. skazał go i wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

b) na mocy art. 223 § 1 k.k. skazał go i wymierzył mu karę 1 (jeden) rok i 2 (dwa) miesiące pozbawienia wolności.

II. Na podstawie art. 290 § 2 k.k. w związku z przypisanym mu czynem z art.278§ 1 k.k. orzekł od oskarżonego na rzecz Nadleśnictwa B. w G. nawiązkę w kwocie podwójnej wartości wyrąbanego oraz zagarniętego drzewa tj. w wysokości 237,38 zł. (dwieście trzydzieści siedem złotych trzydzieści osiem groszy).

III. Na podstawie art. 85 k.k., art. 86 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę łączną 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

IV. Na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 1 pkt. 1 k.k., 73 § 1 k.k., 72§ 1 pkt 5 wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił oskarżonemu na okres próby w wymiarze 4 (czterech) lat i oddał go w okresie próby pod dozór kuratora sądowego, zobowiązując go w okresie próby do powstrzymania się od nadużywania alkoholu.

V. Na podstawie art. 230§2 k.p.k. dowody rzeczowe w postaci krawców olszowych i brzożowych szczegółowo opisanych pod pozycjami 1-6 w wykazie dowodów rzeczowych numer (...), zawartego na k. 59 akt sprawy, a przechowywane w magazynie dowodów rzeczowych KPP H. nakazał zwrócić pokrzywdzonemu Nadleśnictwu B. w G., zaś dowody rzeczowe w postaci dwóch pił spalinowych oraz dwóch siekier szczegółowo opisanych w wykazie dowodów rzeczowych nr. (...) pod pozycjami 1-4 karta 51 akt sprawy, a przechowywane w magazynie dowodów rzeczowych KPP H. zaś opisanych siekier w magazynie dowód rzeczowych tutaj. Sądu nakazał zwrócić oskarżonemu P. W..

VI. Zasądził od Skarbu Państwa na rzecz A.. R. M. kwotę 644,52zł. (sześćset czterdzieści cztery złotych i pięćdziesiąt dwa grosze), w tym kwotę 120,52 zł. (sto dwadzieścia złote i pięćdziesiąt dwa grosze) podatku VAT, tytułem zwrotu nieopłaconych kosztów obrony z urzędu udzielonej oskarżonemu P. W..

VII. Zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 300 (trzysta) złotych tytułem opłaty i obciążył go w części kosztami procesu tj. w kwocie 1520,32 zł. (jeden tysiąc pięćset dwadzieścia złotych i trzydzieści dwa grosze).

Apelację od powyższego wyroku złożył oskarżony P. W.. Zaskarżył powyższy wyrok w całości. Zarzucił wyrokowi błąd polegający na przyjęciu, że dopuścił się on popełnienia zarzucanych mu czynów, pomimo braku twardych dowodów w przypadku pierwszego czynu i oparciu się jedynie na pomówieniach w wypadku drugiego czynu. Wniósł o uniewinnienie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja oskarżonego jako oczywiście bezzasadna na uwzględnienie nie zasługiwała.

Na wstępie należy podkreślić, że Sąd Rejonowy rozpoznający niniejszą sprawę, starannie przeprowadził postępowanie dowodowe, a następnie dokonał wszechstronnej i wnikliwej analizy i oceny zgromadzonego w ten sposób materiału dowodowego.

Wbrew twierdzeniom skarżącego, wspomniana ocena dokonana została z uwzględnieniem reguł określonych w art. 4 i art. 7 kpk. Jest wszechstronna, rzeczowa i logiczna, zgodna z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego. Nie zawiera też błędów faktycznych i logicznych. Przy czym Sąd I instancji dokonując ustaleń w zakresie faktów uwzględnił zarówno okoliczności przemawiające na korzyść oskarżonego, jak i na jego niekorzyść. Szczegółowo i precyzyjnie

wskazał też, na jakich oparł się dowodach czyniąc ustalenia faktyczne w przedmiotowej sprawie. Ponadto, ustalając stan faktyczny i dokonując w tym zakresie oceny wiarygodności wyjaśnień oskarżonego i zeznań przesłuchanych w sprawie świadków, a także dokumentów stanowisko swoje należycie i przekonująco uzasadnił. Szczegółowo przedstawił w pisemnych motywach wyroku tok swojego rozumowania, precyzyjnie wskazując powody, dla których uznał, że oskarżony P. W. dopuścił się popełnienia przypisanych mu czynów.

W konsekwencji należy stwierdzić, że ustalony przez Sąd Rejonowy stan faktyczny, wbrew twierdzeniom skarżącego, znajduje oparcie w prawidłowo dokonanej analizie i ocenie całokształtu materiału dowodowego przeprowadzonego i ujawnionego na rozprawie, a Sąd Okręgowy w pełni podziela argumentację Sądu Rejonowego.

Dokonana przez Sąd Okręgowy kontrola instancyjna zaskarżonego orzeczenia prowadzi do wniosku, iż Sąd meriti czyniąc ustalenia faktyczne zasadnie oparł się na stanowczych, logicznych i konsekwentnych w toku całego procesu zeznaniach świadków M. G. i B. W.. Analiza ich zeznań, a także dokumentów między innymi protokołów oględzin miejsca popełnienia przestępstwa wraz z materiałem pogładowym nie pozostawia wątpliwości, iż zachowanie P. W. wyczerpywało znamiona przestępstwa kradzieży określonego w art. 278 § 1 kk i przestępstwa czynnej napaści na funkcjonariusza publicznego M. G. w celu zmuszenia go do odstąpienia od czynności służbowej polegającej na zatrzymaniu do kontroli oskarżonego w związku z kradzieżą drzewa, przestępstwa określonego w art. 223 § 1 kk.

Odnosząc się do wartości przedmiotowych depozycji stwierdzić należy, iż za wiarygodnością relacji wyżej wymienionych świadków w pierwszym rzędzie przemawia ich szczegółowość, spójność oraz konsekwencja. Przypomnieć należy, że świadek M. G. wskazał, że w godzinach ranno przedpołudniowych w dniu zdarzenia w rejonie ujawnionej później wycinki słyszalny był odgłos piły mechanicznej. Z tego też powodu udał się na opatrolowanie tego miejsca i czyniąc to spostrzegł oskarżonego P. W. wywożącego drewno. Z jego zeznań wynikało wprost, że oskarżony przewoził podczepione do ciągnika na jego podnośniku żerdzie drewna i, że było to drewno w asortymencie „papierówka”, co on dostrzegł. Z chwilą przybycia do oddziału 57C słyszał stuk zrzucanego drewna i zauważył, że oskarżony P. W. odjeżdża z miejsca rozładunku, następnie owo drewno sfotografował. Nadmienić należy, że to samo drewno zostało tego samego dnia poddane oględzinom co do gatunku i stanu, opisane i obmierzone, a także odcięto od niego części odziomkowe, które dopasowano później do pni pokradzieżowych z oddziału 74Aa leśnictwa P.. Zatem zasadnie Sąd Rejonowy uznał, że odnalezione drewno zostało wyrąbane z w/w oddziału, a następnie przewiezione do miejsca jego porzucenia. Wskazując na inne istotne okoliczności jak te, że sprawca dotarł na miejsce wycinki ciągnikiem, bowiem pozostały prowadzące do drzewostanu ślady ogumienia ciągnika, wycince poddano takie same drzewa jak te przewożone przez oskarżonego, które następnie zostało porzucone słusznie Sąd Rejonowy stwierdził, że wycinki dokonała ta sama osoba, która później drzewo zabrała. Nadmienić należy, że o zatrzymaniu w masywie leśnym do kontroli poruszającego się ciągnikiem P. W. w związku z podejrzeniem go o kradzież drzewa i o tym, że ten podjął ucieczkę, świadek M. G. telefonicznie powiadomił B. W., pracownika straży leśnej. W swoich relacjach B. W. potwierdził okoliczności związane z pościgiem za oskarżonym w sposób tożsamy jak M. G.. Jak wynika z zeznań M. G., kiedy oskarżony wjechał w podmokły zatrzciniony obszar, w obawie o utopienie samochodu, zaniechali pościgu. Wówczas M. G. wysiadł z samochodu, wskoczył na podnośnik ciągnika i z bliskiej odległości zrobił zdjęcie kierującemu ciągnikiem. Kiedy zamierzał zrobić kolejne zdjęcie oskarżonemu, zauważył, że ten odwrócił się, zaklął i trzymaną w ręku siekierą usiłował zadać świadkowi uderzenie. M. G. uchylił się przed uderzeniem i odskoczył od ciągnika. Gdy powrócił do samochodu powiedział B. W., że oskarżony usiłował uderzyć go siekierą jednak on zdążył uchylić się przed ciosem.

Zdaniem Sądu Okręgowego w związku z taką wymową przedstawionych dowodów należy odrzucić prezentowaną w apelacji wersję, że brak jest twardych dowodów świadczących o winie oskarżonego w zakresie kradzieży przez niego drewna w Leśnictwie P., jak też argumentację wynikającą z uzasadnienia apelacji, że nikt nie stwierdził, iż oskarżony wycinał drewno, że drewno rzekomo skradzione nie zostało odnalezione i nie wiadomo, czy była to papierówka, jak też kwestię dotyczącą możliwości umieszczenia takiej ilości drewna na podnośniku. Także nie można podzielić stanowiska skarżącego odnośnie drugiego zarzutu, gdzie wskazywał na pomówienie jego osoby przez świadków.

W ocenie Sądu Okręgowego dokonana przez Sąd Rejonowy ocena dowodów osobowych i dowodów z dokumentów weryfikuje na niekorzyść oskarżonego P. W. prezentowaną przez niego linię obrony, dotyczącą braku z jego strony zamiaru kradzieży drewna oraz braku zamiaru uderzenia siekierą M. G..

Nie można także zgodzić się z argumentacją skarżącego, gdzie wskazywał, że nie sposób w pojedynkę uciekać ciągnikiem przed samochodem terenowym, w międzyczasie grozić funkcjonariuszowi publicznemu użyciem siły, gdyż także w tej części brak jest podstaw, aby zeznanie świadka M. G. o zaistnieniu ataku na jego osobę przez oskarżonego przy użyciu siekiery (gdy znajdował się na podnośniku ciągnika i chciał zrobić kolejne zdjęcie oskarżonemu) miało być powodowane innymi względami, niż wola oddania rzeczywistego przebiegu zdarzenia na przykład chęcią złośliwego pomówienia. Nadmienić należy, że relację o zaistniałym zdarzeniu pokrzywdzony bezpośrednio po nim złożył świadkowi B. W., co wyklucza jak słusznie wskazuje Sąd Rejonowy możliwość jej ewentualnego zmanipulowania. Zatem zasadnie Sąd I instancji ocenił wyjaśnienia oskarżonego, gdzie podawał, iż nie zatrzymał się do kontroli umundurowanym funkcjonariuszom bo się ich bał, jako przyjętą linię obrony.

Podkreślić należy, że w zeznaniach świadków M. G. i B. W. nie można dopatrzeć się złośliwości, czy też celowego pomawiania oskarżonego faktami, które nie miały miejsca.

W świetle powyższych dowodów nie można zgodzić się ze stanowiskiem skarżącego, który jako argument za brakiem jego winy wskazuje to, że podczas przeszukania jego posesji w dniu 5 grudnia 2011 roku nie odnaleziono nielegalnie pozyskanego drewna. Wbrew stanowisku skarżącego wskazać także należy, że skoro M. G. widział z tyłu ciągnika na podnośniku doczepiony ładunek kilkunastu drągów papierówki drzewnej to znaczy, że istniała możliwość umieszczenia jej w takiej ilości na podnośniku i przewiezienia do miejsca porzucenia.

Podkreślić należy, że świadkowie wyraźnie zaznaczali, iż wiedzę odnośnie opisanych przez nich zachowań oskarżonego posiadli na podstawie własnych obserwacji.

Dysponując takimi dowodami, w szczególności w postaci konsekwentnych i stanowczych zeznań M. G. i B. W. Sąd pierwszej instancji miał wystarczające podstawy do tego, aby oprzeć ustalenia faktyczne właśnie na tych dowodach. Sąd Rejonowy w ramach swobodnej oceny dowodów, a więc w sposób dozwolony prawem, miał pełne podstawy do tego, aby dokonać takiej oceny zgromadzonego materiału dowodowego i swoje ustalenia faktyczne oprzeć na wspomnianej wyżej grupie dowodów osobowych. Tym bardziej, że zajęte w tej mierze stanowisko Sądu zostało w sposób należyty i przekonująco wyjaśnione w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku.

Mając na uwadze powyższe okoliczności zdaniem Sądu Okręgowego nie było podstaw do uwzględnienia apelacji oskarżonego. Przedstawiony w środku odwoławczym zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, który miał mieć wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, okazał się chybiony i bezpodstawny.

Nie dopatrując się innych uchybień, zwłaszcza że orzeczona względem oskarżonego kara nie jest niewspółmierna w rozumieniu art. 438 pkt 4 kpk, stosownie do art. 437 § 1 kpk Sąd Okręgowy orzekł jak w pkt I sentencji wyroku.

O opłacie należnej od oskarżonego za drugą instancję Sąd Okręgowy orzekł na mocy art. 2 ust. 1 pkt 4 w zw. z art. 8 ust. 1 Ustawy z 23 VI 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. Nr 49 z 1983r., poz. 223, z póź. zm.) oraz o pozostałych kosztach procesu za postępowanie odwoławcze na podstawie art. 636 § 1 kpk.

O wysokości wynagrodzenia przyznanego obrońcy oskarżonego za obronę z urzędu w postępowaniu odwoławczym rozstrzygnięto na podstawie § 14 ust. 1 pkt. 4 oraz § 2 ust. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U.2002 r. Nr 163, poz.1348 z póź. zm.).